

Det er forskjell mellom tur- og orienteringskart. Turkartet blir ikke ordentlig leselig før man blir kjent med terrenget. Så også her. Hvilke ferdselsårer er tegnet inn blant deltaet av grusveier og stier ned/opp fra Ustaoset? Forholder man seg til kartet er det som om veier, vann og fjell beveger på seg.

Men nå—etter å ha vært den andre turen til Tvergastein (om det avkortede forsøket midtvinters teller som det første)—er kartet fullt leselig. Det er mulig å lære seg å lese turkartet fra området ved først å finne rundt i terrenget. Da er det til hjelp. Men de viktigste referansene hadde jeg fra *Bli Arne Næss*.

Dvs. teaterstykket regissert av Ludvig Uhlbors. De to ravnene som sirkler i høyde med bergveggen til Hallingskarvet har vi snakket mye om. Livet og reglene i hytta/hytten. Fra sengegavlen inn mot veggen har han sett ut på Hardangervidda. Til venstre for ham—bakut—bergveggen og klatrehytta.

Ideer forklarer hva materien uttrykker. Materien impliserer hva ideene forstår. Å gå på grusvei er som å skjære gjennom terrenget. Går man på sti sakser man. Det er først når man går utenfor og sti at tegningen begynner: helt identisk med opplevelsen av å tegne. Kartet tilfører situasjonskomikk.

Det begynner å oppstå et slags geometrisk projeksjonsforhold mellom terrenget og aktiviteten med å gå: terrenget slutter å være landskap, og korrespondansen begynner å løpe mellom partene—terreng og menneske—som møtes i naturen. Som uttrykt av Thoreau: man går da inn i naturen.

Når føttene tegner seg gjennom terrenget oppstår det etterhvert en indre kontakt med hva terrenget uttrykker på det ytre plan. Forholdet mellom det ytre og det indre er nettopp ikke parallelt—når korrespondansen oppstår—men snarere vinkelrett. Der de krysses oppstår det hendelser.

Hendelser er substansielle. Slik at turgåing er en enkel metode til å fatte en substansiell enhet mellom idé og materie. Man oppfatter hendelser—eller fanger dem opp—men kan aldri favne om dem. Hendelser er spesifikke: jo ytterligere de presiseres (Næss) desto nærmere kommer man substansen.

Erindringen av naturhendelser er levende i den forstand at de bærer spor i seg av en kontakt, som vår livsform både uttrykker og impliserer gjennom følelser. Derfor er det å gå i umerket terreng en metode til å utvikle en fornemmelse av hva et adekvat forhold mellom ide og materie dreier seg om.

Så når Nils Faarlund siterer Arne Næss—«the natural science is stripping the content out of reality»—så er det i stor grad Spinoza han viser til. Hytta på Tvergastein tolker jeg som et forsøk på å bygge i naturen, og (som Næss selv skrev) å presisere turene opp til stedet under Hallingskarvet.

Det er ikke godt å si hva han tenkte da han foreslo å utstyre en kinne med pedaler, for å lette produksjonen av smør. Stedet på Tvergastein vil trolig være ladet av Arnes undersøkelser & oppfinnelser. Og det er kanskje hans søken etter adekvate forbindelser mellom de to som gjør ham til designer.

Ordet 'design' (italiensk disegno [Vasari, i renessansen]) samler tanke og utstrekning i ett ord: 1) design som hensikt [tanke]; 2) design som tegning [utstrekning]. Konkretiseringer av forholdet mellom undersøkelse & oppfinnelse må man ha bodd på Tvergastein for å lære (Ludvig Uhlbors).

Man kan utvikle en designteori fra Spinoza. Men man må bli øvd i grammatikken som er iboende den praktiske filosofiens geometri. Denne utgår av tre uendeligheter: a) den som samler innen i, b) den som går mellom; c) den som definerer seg mellom øvre/nedre grenseverdier [grenselandet].

Jeg ser inn i hytta til Arne Næss: det er ingenting der inne som ikke er prøvd /vunnet sin plass over de 14 årene han bodde på hytta. Når man ser ut er det fra den praksisen filosofen etablerte der inne. Det er innenfor grenseverdiene til situasjonen på Tvergastein at jeg kan holde den samlet.